

Ο διαδηλωτής "καρατέκα" του ΠΑΜΕ

08/Οκτ/2019 00:05

Του Μανόλη Καφή

Ηαλήθεια είναι ότι είναι η φωτογραφία του μήνα. Ο διαδηλωτής, με άψογο στυλ "καρατέκα", επιτίθεται σε αστυνομικό των ΜΑΤ και του καταφέρνει μια κλωτσιά που θα μπορούσε να αποδειχθεί και επικίνδυνη.

Ημοναδικότητα της φωτογραφίας δεν έγκειται στο ότι εντυπωσιάζει για το στυλ του διαδηλωτή. Αυτό το στυλ που δημοσιογράφος-ακτιβιστής της ΕΡΤ συνέκρινε με τις χορευτικές επιδόσεις ενός Νουρέγιεφ (sic), απορώντας μετά μάλιστα για την αντίδραση της δημόσιας τηλεόρασης. Από κοντά ΕφΣυν και Αυγή, έσπευσαν φυσικά να στιλιτεύσουν το αυστηρό ύφος της αυτονόητης καταγγελίας της διοίκησης της ΕΡΤ για τον δημοσιογραφο-απολογητή της βίας, κάνοντας λόγο για λογοκρισία. Πάντα στις επάλλξεις.

Ημοναδικότητα της φωτογραφίας έγκειται στο γεγονός ότι μας υπενθυμίζει, την "κανονικότητα" των κοινωνικών αγώνων στην Ελλάδα. Όχι ότι στις άλλες χώρες της Ευρώπης δεν υπάρχουν βίαια επεισόδια, όπως μας θύμισαν πρόσφατα τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία. Αλλά σε καμία άλλη χώρα στην Ευρώπη, δεν συνοδεύονται απαραίτητως οι κοινωνικές αντιδράσεις, με συγκρούσεις με την Αστυνομία. Υπάρχει ο αυτονόητος σεβασμός στους κανόνες της Δημοκρατίας.

Μόνοστην Ελλάδα, οι κοινωνικοί αγώνες της παραδοσιακής αριστεράς, προβλέπουν και μια τελετουργική σχεδόν σύγκρουση με την Αστυνομία. Για να "παίξουν" στα δελτία ειδήσεων της τηλεόρασης, για να δείξουν το δυναμικό στυλ της κινητοποίησης, για να ενισχύσουν το φρόνημα των ερασιτεχνών επαναστατών, για να συμβολίσουν τη σύγκρουση με τη "νόμιμη βία" της αστικής εξουσίας.

Πιθανώςκατάλοιπο της χουντικής 7ετίας και της απονομιμοποίησης της Αστυνομίας, στα μάτια μιας μεγάλης μερίδας των Ελλήνων πολιτών. Και όχι μόνο των αριστερών.

Επίσης όμως, μόνο στην Ελλάδα η κρατική εξουσία κάνει τα στραβά μάτια απέναντι στην απροκάλυπτη βία και παρανομία των διαδηλωτών. Οι βιοπραγούντες σπανίως συλλαμβάνονται, και όταν -ελάχιστες φορές- γίνονται προσαγωγές, ακολουθεί ένα δεύτερο τελετουργικό, όπου τα κόμματα της αριστεράς κινητοποιούνται και απαιτούν την άμεση απελευθέρωση των "κοινωνικών αγωνιστών".

Έτσι συνέβη και με τον διαδηλωτή "καρατέκα" της πρόσφατης κινητοποίησης του ΠΑΜΕ. Αν και τα στοιχεία του δημοσιοποιήθηκαν -και υποθέτω είναι γνωστά στην Αστυνομία, αφού κάπως έτσι θα έφθασαν και στ' αυτιά του κ. Μπογδάνου που τον ονομάτισε- ούτε αναζητήθηκε, ούτε συνελήφθη, ούτε κανένας εισαγγελέας φιλοτιμήθηκε να ξεκινήσει έρευνα. Ίσως γιατί έχουν πολλή δουλειά να ανακαλύψουν τους καπνούς από τις φούντες που εξέπεμπε το Μαξίμου, όπως μας πληροφόρησε ο βουλευτής Μπάμπης Παπαδημητρίου. Πιο κωμικό πεθαίνεις...

Η υπόθεση, όμως, της κανονικότητας της βίας των διαδηλωτών -σε αντίθεση με την απόλυτη κωμωδία της προκαταρκτικής εξέτασης για τις καταγγελίες του κ. Παπαδημητρίου- δεν είναι αστεία.

Η κανονικότητα της βίας στην Ελλάδα, υπονοεί ότι η αστική Δημοκρατία έχει επιβληθεί, στερείται νομιμότητας και φυσικά επιτρέπει και δικαιολογεί κάθε είδους δυναμική αντίδραση. Νόμος δεν είναι η ρύθμιση που έχει ψηφιστεί από τη Βουλή των Ελλήνων, αλλά το δίκιο του εργάτη. Μετά λοιπόν, ο εργάτης παίρνει τον νόμο στα χέρια του. Ή στα πόδια του, για να γυρίσουμε στον καρτέκα.

Αυτή η αμφισβητούμενη νομιμότητα της αστικής Δημοκρατίας, που έχει τις ρίζες της πιθανώς στον εμφύλιο, αυτή η κανονικότητα της βίας που έχει τις ρίζες της πιθανώς και πιο πριν, στον Μεσοπόλεμο και τον εθνικό διχασμό, εξηγεί και την αδιαφορία της ελληνικής κοινής γνώμης, για τα θύματα της τρομοκρατίας σε όλη τη δεκαετία του '70 και του '80. Εξηγεί την ανοχή στη βία των οπαδών του ΣΥΡΙΖΑ, τα χρόνια της κρίσης. Τη σημερινή κανονικότητα των επεισοδίων, κάθε φορά που η Αριστερά κατεβαίνει στους δρόμους.

Η Ελλάδα εξέπληξε τους πολιτικούς αναλυτές, καθώς παρά την οικονομική κρίση, οι δημοκρατικοί θεσμοί άντεξαν. Πρέπει όμως και να τους προστατεύσουμε. Προϋπόθεση για την προστασία των θεσμών, η μηδενική ανοχή στη βία.

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)